



## Első fejezet

.....

Az ébresztő bármelyik percben megszólalhat. Fél éjszaka ébren voltam, forgolódtam, a tapéta mintáit tanulmányoztam, újra és újra átvettem magamban az első félév órarendjét és beosztását. Mások bárányokat számolnak, de én még ilyenkor sem tudok elszakadni a tervezgetéstől. Tizennyolc évesen életem legfontosabb eseménye előtt állok. Nem csoda, hogy izgulok.

Aztán meghallom anyám hangját a földszintről.

– Tessa!

Nagyot sóhajtván kikászálódok az ágyból, gondosan lesimítom a paplant, ráterítem és megigazítom az ágytakarót. Ez az utolsó reggel, hogy itt végzem el a szokásos napi teendőim egyikét. Mától kezdve máshol lesz a hálószobám és az otthonom.

– Tessa! – hangzik fel anyám újabb kiáltása.

– Fent vagyok! – szólok vissza. Hallom, hogy anyám a szokásosnál nagyobb zajjal csapkodja a konyhaszekrény ajtaját. Tehát ő is ugyanolyan ideges, mint én. A gyomromban görcsös csomó van, és a zuhany alatt imádkozom, hogy a nap folyamán enyhüljön ez a feszültség. Egész életemben erre a napra készültem, minden feladatot ezért végeztem el. Az első napom az egyetemem...

Az utóbbi években egyre növekvő izgalommal éreztem, hogy közeledik a pillanat. Hétféteken tanultam, míg a többiek buliztak, ittak, vagy olyasmit csináltak, ami a tinédzsereket bajba szokta sodorni. De én nem ilyen voltam. Én voltam az a lány, aki a nappali padlóján ülve magolt, míg az anyja telefonon csevegett, vagy órákon át nézte a televíziós vásárlási csatornákat, hogy beszerezzen néhány holmit, amivel javíthat a külsején.

Sosem voltam még olyan boldog és izgatott, mint amikor megérkezett a levél a Washington Central Universitytől, és vele együtt az értesítés, hogy felvettek. Anyám sírva fakadt, és nekem úgy tűnt, hogy órákon át zokog. Nagyon büszke voltam, hogy a sok erőfeszítés meghozta a gyümölcsét. Bekerültem az egyetlen egyetemre, amelyre jelentkeztem, és az alacsony jövedelmünk miatt elég ösztöndíjat szereztem, hogy csak minimális diákhitelt kelljen felvennem. Egyszer megfordult a fejemben, hogy elmegyek Washingtonból, és máshová járok egyetemre. Az anyám elsápadt, amikor





felvettem neki az ötletet, és utána egy órán át járkált a nappaliban. Ezért gyorsan megnyugtattam, hogy nem gondoltam komolyan.

A zuhany egy kicsit enyhíti az izmaimban felhalmozódott feszültséget. Sokáig állok a forró vízsugár alatt, megpróbálom lecsillapítani a zaklatott elmémet, de közben annyira elmerülök a gondolataimban, hogy mire végre beszappanozom magam és megmosom a hajam, már alig marad meleg víz, hogy leborotváljam a lábam.

Magam köré tekerek egy nagy törülközőt, és közben hallom, hogy az anyám megint a nevemet kiáltja. Nem tud uralkodni az idegességén, de én nem fogok kapkodni, hanem gondosan megszáritom a hajam. Anyám aggódik az egyetemi kezdésem miatt, ám én már hónapokkal korábban megterveztem ezt a napot, óráról órára. Elég, ha egyikünk izgulja magát halálra. Mindent elkövetek, hogy ez ne én legyek, ezért ragaszkodom az eredeti beosztásomhoz.

A kezem kicsit remeg, amikor felhúrom a cipzárt a ruhámon. Engem nem érdekel a ruha, de az anyám ragaszkodott ahhoz, hogy ezt vegyem fel. Végre megnyerem a cipzárral vívott csatát, és a szekrényem mélyéről előveszem a kedvenc felsőmet. Miután felöltöztem, kicsit enyhül az idegességem, ám ekkor észreveszek egy szakadást a felső ujján. Visszadobom az ágyra, és belebújok a cipőbe, mert tudom, hogy az anyám türelmetlensége minden másodperccel fokozódik.

A barátom, Noah mindjárt itt lesz, hogy elkísérjen minket. Noah egy évvel fiatalabb nálam, de nemsokára betölti a tizennyolcat. Nagyon okos, és csupa ötös tanuló, mint én voltam. Izgatottan várom, hogy jövőre csatlakozzon hozzám a washingtoni egyetemen. Nagyon jó lenne, ha már most jönne, annál is inkább, mert senkit sem ismerek ott. Szerencsére megígérte, hogy meglátogat, amilyen gyakran csak tud. Most már csak egy rendes szobatársra van szükségem. Ez az egyetlen dolog, amit még szeretnék, és amit nem lehet befolyásolni a leggondosabb tervezéssel sem.

– Theresa!

– Jövök már, anya. Kérlek, ne hajtogasd a nevemet – kiáltok vissza lefelé menet. Noah az asztalnál ül, szemben az anyámmal, és a karóráját nézi. Kék pólója illik világoskék szeméhez, szőke haját gondosan megfésülte és beszélzte.



– Szia, egyetemista! – Ragyogó mosollyal üdvözöl, miközben feláll az asztaltól. Szorosan magához ölel, és becsukom a számat, amikor megérezem az erős parfümillatot. Igen, Noah néha túladagolja a kölnijét.

– Szia. – Én is mosolyogva üdvözlöm, és igyekszem elrejtetni az idegességemet, miközben lófarokba fogom középszőke tincseimet.

– Azért még várhatunk néhány percet, amíg rendbe teszed a frizurádat – jegyzi meg halkán az anyám.

A tükörhöz lépek, és bólintok. Igaza van, ma a frizurám is legyen kifogástalan. Anyám persze nem felejtette el felhívni erre a figyelmemet. Igazán besüthettem volna a hajam, ahogy neki tetszik, egyfajta búcsúajándékként.

– Beteszem a táskákat a kocsiba – ajánlkozik Noah, és kinyújtja a kezét, mire anyám a tenyerébe ejti a kocsi kulcsait. Noah megpuszil, és a táskákkal a kezében távozik. Anyám követi.

Szemügyre veszem az elkészült frizurámat, és elégedetten állapítom meg, hogy a második próbálkozás jobban sikerült, mint az első. Közben a szürke ruhámon még egyszer végigsimítok a szöszhengerrel.

Miközben a telepakolt kocsihoz megyek, a gyomrom megint görcsölni kezd. Még jó, hogy egy kétórás út vár rám, és közben enyhülhet a feszültségem.

Fogalmam sincs, milyen élet vár rám az egyetemen, és magam is meglepődöm, amikor egyre gyakrabban merül fel bennem a gondolat: *Vajon lesznek barátaim?*

## Második fejezet

.....

Bárcsak elmondhatnám, hogy útközben megnyugtattak a szülőföldem ismerős tájai, vagy egyre erősödött bennem a kalandvágy, ahogy közeledtünk a washingtoni egyetemhez. De be kell vallanom, hogy egész idő alatt a megszállott tervezgetés lázában égtem, és szinte semmi másra nem tudtam figyelni. Nem is emlékszem, Noah miről beszélt, de az biztos, hogy igyekezett megnyugtanni, és helyettem is izgult.



– Itt is vagyunk! – tör fel az elragadtatott kiáltás anyámból, amikor egy nagy kőkapun át behajtottunk a campusra. A valóságban is ugyanolyan impozáns, mint a prospektusokban meg az internetes oldalon, és azonnal lenyűgöz az elegáns kőépületek látványa. Több száz embert pillantok meg a hatalmas területen. Szülők és gyerekek búcsúzkodva ölelgetik egymást, büszke elsőévesek vonulnak, az egyetem egyenruhájában feszítve. Néhányan láthatóan eltévedtek, és zavarodottan keresik az úti céljukat. A campus mérete első látásra ijesztőnek tűnik, de remélhetőleg néhány hét után már otthon érzem magam itt.

Anyám ragaszkodik ahhoz, hogy Noah-val együtt elkísérjenek az elsőévesek tájékoztatójára. Sikerül mosolyogva végigülnie a három órát, míg Noah ugyanolyan figyelmesen hallgatja az információkat, mint én.

– Szeretném látni a kollégiumi szobádat, mielőtt elmegyünk. Tudnom kell, hogy elég színvonalas-e – közli az anyám a tájékoztató után. Kritikus szemmel méregeti a régi épületet, nem leplezve a rosszallását. Valahogy mindenben sikerül megtalálnia a legrosszabbat. Noah csak mosolyog, megpróbálja enyhíteni a feszültséget, és végül az anyám is felvidul.

– El sem tudom hinni, hogy egyetemista lettél! Az egyetlen lányomat felvették az egyetemre, és most egyedül lakik egy kollégiumban. Egyszerűen nem tudom elhinni – siránkozik a szemét törölgetve, de vigyázva, nehogy elkenje a sminkjét. Noah a táskákat cipelve követ minket, miközben a folyosókon bolyongunk, és a szobámat keressük.

– A B22 az, és ez a C épület – közlöm velük. Szerencsére észreveszek egy hatalmas B betűt az egyik falon. – Arra! – szólok nekik, amikor az anyám az ellenkező irányba akar fordulni. Örülök, hogy csak kevés ruhát, egy takarót, meg néhány kedvenc könyvemet hoztam magammal, így Noah-nak nem kell sokat cipelnie, nekem meg nem kell annyit pakolásznom majd.

– B22... – sóhajt fel az anyám. Túl magas sarkú cipőt húzott ehhez a sétához. A hosszú folyosó végén bedugom a kulcsot a zárba, és amikor az öreg faajtó nyikorogva kinyílik, az anyám hangosan felkiált. A szoba kicsi, és csak két ágy meg két szekrény van benne. Hamar rájövök, mi okozta anyám megdöbbenését: a helyiség fele valósággal ki van tapétázva olyan együttesek posztereivel, akiket nem is ismerek. Az arcuk csupa piercing, a testük szét van tetoválva. A poszterek alatt egy lány hever az ágyon.



A haja élénkvorös, a szemét vastagon kihúzta fekete ceruzával, a karját színes tetoválások díszítik.

– Szia – üdvözöl, és elmosolyodik. Nem tudom, miért, de valahogy érdekesnek találom a mosolyát. – Steph vagyok. – A lány felkönyököl, mire a melle a fűzős topjához feszül, én pedig belerúgok Noah lábába, mert látom, hogy a szeme kigúvad a látványtól.

– Szia... Tessa vagyok – szólalok meg végül, de többet nem tudok mondani. Teljesen megfélelkezem a jó modoromról.

– Szia, Tessa. Örülök a találkozásnak. Isten hozott a washingtoni egyetemem, ahol a szobák kicsik, de a bulik hatalmasak. – A bordó hajú lány mosolya még ragyogóbb lesz, és a fejét hátravetve elneveti magát, amikor látja az elszőrnyedt arcunkat. Az anyámnak leesik az álla, szinte a padlót súrolja, Noah pedig zavartan toporog. Steph feláll, odalép hozzám, és vékony karjával átölel. Egy pillanatra megdöbbenek a kedves gesztustól, aztán viszonzom az ölelést. Noah nagy robajjal ledobja a táskákat, én pedig abban reménykedem, hogy ez az egész csak egy tréfa.

– Gyere be! – kiáltja el magát a szobatársam. Az ajtó kinyílik, és két fiú sétál be rajta, mielőtt Steph befejezte volna az üdvözlést.

Fiúk egy lánykollégiumban, méghozzá az első napon? Talán mégis rossz döntés volt a washingtoni egyetem. Vagy ellenőrizhettem volna, hogy ki lesz a leendő szobatársam? Anyám arcán látom, hogy ő is hasonló gondolatokat forgat a fejében. Úgy fest szegény, mint aki bármelyik pillanatban elájulhat.

– Szia! Te vagy Steph szobatársa? – kérdezi az egyik fiú. Szőke haját egyenesen felfésülte, és barna csíkokat festett bele. A karja csupa tetkó, és akkora fülbevalókat visel, mint egy ötcentes.

– Ööö... Igen – nyögöm ki nagy nehezen. – A nevem Tessa.

– Én Nate vagyok. Ne legyél ilyen ideges. – A fiú kinyújtja a karját, és megérinti a vállamat. – Jól fogod érezni magad itt. – Az arca kedves és barátságos, a vad külseje ellenére.

– Kész vagyok, fiúk – jelenti be Steph, és felkap egy nehéz fekete táskát az ágyáról. Tekintetem a másik magas, barna hajú fiúra siklik, aki a falnak támaszkodva álldogál. Sűrű, hullámos fürtjeit hátrafésülte a homlokából, és a szemöldöke meg a szája tele van piercinggel. A fekete pólója után a karjára siklik a pillantásom, ami természetesen neki is szét van tetoválva.



Ki sem látszik alóla a bőre. Feltűnik, hogy Stephfel és Nate-tel ellentétben ő a feketét, a szürkét és a fehérét kedveli. Tisztában vagyok azzal, hogy udvariatlanság így megbámulni valakit, mégsem tudok másfelé nézni.

Arra számítok, hogy ő is bemutatkozik, de nem szólal meg, csak bosszúsan elhúzza a száját, majd előveszi a mobilját a szűk fekete farmerja zsebéből. Egyáltalán nem olyan barátságos, mint Steph vagy Nate. Viszont sokkal jobban néz ki, és egyszerűen nem tudom levenni a tekintetem az arcáról. Aztán érzem, hogy Noah figyel, ezért másfelé nézek, és úgy teszek, mintha csak a megdöbbenéstől meredtem volna rá olyan sokáig.

De hát ez az igazság, nem?

– Viszlát, Tessa! – köszön el Nate, amikor mindhárman elhagyják a szobát. Kiengedem a levegőt, amit addig visszatartottam. Azt hiszem, bátran kijelenthetem, hogy még sosem éreztem magam ilyen kínosan, mint az elmúlt néhány percben.

– Új szobát kell keresned! – süvölt fel anyám, mihelyt becsukódik az ajtó.

– Nem lehet. – Nagyot sóhajtok, és igyekszem leplezni az idegességemet. – Nem lesz semmi baj, anya – próbálom megnyugtatni, pedig fogalmam sincs, hogy mi lesz. De egy biztos: nem akarom, hogy egy basáskodó anya jelenetet rendezzen az első napomon. – Nem hiszem, hogy Steph túl sok időt tölt majd a szobában – győzködöm anyát, vagy inkább magamat.

– Egy másodpercet sem fogsz a közelében tölteni. Azonnal szobát cserélsz valakivel. – Anyám kifinomult külsejéhez nem illik az arcáról sugárzó harag. Hosszú szőke haja oldalra van fésülve, és minden tincse tökéletesen áll. – Nem lakhatsz egy olyan nőszeméllyel, aki *ilyen* férfiakat enged be a szobába. Ilyen... punkokat.

Először anya szürke szemébe nézek, aztán kétségbeesett pillantást vetek Noah-ra.

– Anya, kérlek... Először várjuk meg, hogyan alakul a helyzet. Kérlek... – El sem tudom képzelni, mekkora felfordulást okoznék, ha az utolsó pillanatban egy másik szobatársat követelnék. És milyen megalázó lenne!





Az anyám még egyszer körülnéz a szobában, szemügyre veszi a Steph térfelén éktelenkedő posztereket, és a sötét színek láttán rosszállóan megcsóválja a fejét.

– Rendben – biccent végül, engem is meglepve. – De beszélünk kell, mielőtt itt hagyunk.

### Harmadik fejezet

Noah-val egy órán át hallgatjuk anya kirohanását a bulik meg az egyetemista fiúk ellen. Közben sok olyan szót használ, amit kínos az ő szájából hallanunk. Mindketten fellélegzünk, amikor végre távozni készül. A szokásos módon búcsúzik el tőlem: egy gyors ölelés, egy gyors puszi. Aztán közli Noah-val, hogy a kocsiban várja, majd kisiet a szobából.

– Hiányozni fogsz, hogy nem leszel velem mindennap – szólal meg Noah lágy hangon, és a karjába von. Beszívom a kölnije illatát, és eszembe jut, hogy kétszer egymás után ezt kapta tőlem karácsonyra. Felsőhajtok. A szaga már nem olyan mellbevágó, mint reggel, és rádöbbenek, hogy hiányozni fog ez az ismerős illat, meg a biztonság, hiába panaszkodtam sokszor miatta.

– Nekem is hiányozni fogsz, de mindennap beszélhetünk – ígérem neki, miközben átölelem, és az arcomat a vállához szorítom. – Bárcsak már idén itt lennél! – Noah csak néhány centiméterrel magasabb nálam, de nekem tetszik, hogy nem magasodik fölém. Gyerekkoromban anyám mindig azzal tréfált, hogy valahányszor egy férfi hazudik, nő egy centimétert. Az apám magas volt, úgyhogy nem vitázhatok vele.

Noah-val lassan összeér a szánk... de ekkor felharsan egy autóduda a parkolóban.

Noah felnevet, és elhúzódik tőlem.

– Az anyád. Nagyon erőszakos. – Noah arcon csókol, és az ajtóhoz siet. – Hívj fel ma este! – kiáltja vissza, majd eltűnik.

Miután egyedül maradok, először a sietős távozásán gondolkodom egy kicsit, aztán nekilátok a kipakolásnak. Nemsokára a ruháim felét már gondosan behajtogattam a fiókokba, a többit pedig a szekrénybe akasztottam. Enyhe megdöbbenéssel nézem a szomszéd szekrényben sorakozó holmikat.





Csupa bőr meg állatminta... Mégsem tudok ellenállni a kíváncsiságnak, és óvatosan megtapogatok egy ruhát, ami valami fémből készült, és egy másikat, ami olyan vékony, mintha nem is lenne.

Erőt vesz rajtam a kimerültség, és lefekszem az ágyra. Máris szokatlan magányosságot érzek, és még a szobatársam jelenlétének is örülnék, akár milyen kellemetlenül éreztem magam a baráta társaságában. Sejttem, hogy sokáig távol marad, vagy ami még rosszabb: túl gyakran hívja át a haverjait. Miért nem kaptam egy olyan szobatársat, aki szeret olvasni és tanulni? Lehet, hogy így jobban járok, mert egyedül birtokolhatom a kis szobát, mégsem tudok örülni a helyzetnek. Idáig nem úgy alakult az egyetemi életem, ahogy vártam, és egyáltalán nem erről álmodtam.

Aztán emlékeztetem magam, hogy még csak néhány óra telt el. Holnap minden jobb lesz. Jobbnak *kell* lennie.

Előveszem a határidőnaplómát meg a könyveimet. Beírom a naptárba az összes órát, és az irodalmi kör találkozóit, mert úgy tervezem, hogy belépek. Még nem döntöttem el biztosan, de majd elolvasom a diákok által írt véleményeket, és személyesen is ellenőrzöm a társaságot. Szeretnék olyan hasonló gondolkodású embereket találni, akikkel szót válthatok. Nem szándékozom sok barátot szerezni, elég annyi, hogy időnként elmenjünk együtt enni valamit. Holnap egy kis kirándulást teszek a campuson, és beszerzek néhány holmit a szobámba. Nem fogom úgy telepakolni a térfeletem, mint Steph, de szeretnék néhány saját tárgyat, hogy otthon érezzem magam az idegen környezetben. Persze kicsit nehéz lesz, mert nincs kocsim. Minél előbb szereznem kell egyet. Elég pénzt kaptam ajándékba, amikor leérettségiztem, és a nyári könyvesbolti fizetésemet is félretettem. De nem vagyok biztos abban, hogy most vállalni akarom a kocsival és a vezetéssel járó stresszt. Mivel a campuson élek, jogosult vagyok az ingyenes tömegközlekedésre, és már tanulmányoztam a buszjáratokat. A fejemben mindenféle gondolatok kavargtak, órarendről, tantárgyakról, vörös hajú lányokról és tetovált testű, barátságtalan férfiakról, amikor a határidőnaplóval a kezemben elaludtam.





Másnap reggel Steph nincs az ágyában. Szeretném megismerni, de nehéz lesz, ha ilyen ritkán tartózkodik a szobában. Talán az egyik tegnapi fiú a barátja? Jobban járna, ha a szőke lenne az, gondolom gúnyosan.

Felkapom a neszesszeremet, és a fürdőszoba keresésére indulok. Már most tudom, hogy az egyik dolog, amit nem szeretek majd a kollégiumi életben, az a közös zuhanyzó. Milyen jó lenne, ha minden szobához tartozna egy külön fürdőszoba! Így kicsit kellemetlen a helyzet, de legalább a zuhanyozók nem koedukáltak.

Illetve... Csak én gondolom így? Amikor az ajtóhoz érek, a táblán két ábrát látok, egy férfi és egy női alakot. Te jószágos ég! Hogyan engedhetnek meg ilyesmit? Ez elkerülte a figyelmemet, amikor az egyetem prospektusait meg a weboldalát nézegettem.

Észreveszek egy szabad zuhanyfülkét, gyorsan megkerülöm a félmeztelen lányokat és fiúkat, gondosan behúrom magam mögött a függönyt, levetkőzöm, aztán kinyújtom a karomat, és vakon tapogatózva felakasztom a ruháimat a fogasra. Időbe telik, mire a víz felmelegszik, és közben egyfolytában attól rettegek, hogy valaki félrerántja a vékony függönyt, ami elválasztja a csupasz testemet a többiektől, akik odakint időznek. Úgy tűnik, rajtam kívül senkit sem zavar, hogy a két nem tagjai félmeztelenül mászkálnak egymás előtt. A kollégiumi élet eddig elég furcsa nekem, és ez még csak a második nap.

A zuhanyfülke nagyon kicsi, és a fogas sem túl nagy, ahová a ruháimat akaszthatom zuhanyozás közben. A karomat is alig tudom kinyújtani a víz-sugár alatt. Elkalandoznak a gondolataim, és eszembe jut Noah meg az otthonom. Nem figyelek oda, amikor megfordulok, a könyökömet beverem a fogasba, és a ruháim a vizes padlóra esnek. A zuhany persze *azonnal* eláztatja őket.

– Ez nem lehet igaz! – Halkan szitkozódva elzárom a csapot, és magam köré tekerek egy törülközőt. Felkapom az átázott, nehéz ruhákat, és végigszaladok a folyosón, remélve, hogy nem találkozom senkivel. A szobámhoz érve bedugom a kulcsot a zárba, és hatalmas a megkönnyebbülésem, amikor az ajtó becsukódik mögöttem.



Ám ekkor megfordulok, és észreveszem a barátságtalan, tetovált, barna hajú srácot, aki Steph ágyán heverészik.

## Negyedik fejezet

– Ö... Hol van Steph? – Megpróbálok határozottan beszélni, de a hangom inkább cincogásnak tűnik. Két kézzel szorongatom a vékony törülközőt a mellem fölött, és többször is lepillantok, meggyőződve arról, hogy eltakarja a csupasz testemet.

A fiú rám néz, a szája sarkában halvány mosoly jelenik meg, de nem szól egy szót sem.

– Nem hallottál? Azt kérdeztem, hol van Steph. – Most igyekeztem kicsit udvariasabb lenni.

A srác arckifejezése még gúnyszerűbb lesz.

– Nem tudom – böki ki végül, és bekapcsolja a fiókos szekrényen álló kis lapos tévét. *Mi az ördögöt keres itt? Nincs saját szobája?* Persze csak magamban teszem fel ezeket a goromba kérdéseket.

– Rendben. Nos... Lennél szíves... távozni, hogy fel tudjak öltözni? – A fiú észre sem vette, hogy egy törülközőt viselek. Vagy talán igen, de nem nagyon érdekli.

– Ne áltasd magad, nem fogok odanézni – morogja barátságtalanul, aztán elfordul az ágyon, és a kezével eltakarja az arcát. Erős brit akcentusa van, amit eddig nem vettem észre. Talán azért, mert tegnap olyan modortalan volt, hogy nem is szólt hozzám.

Nem tudom, mit válaszoljak erre a sértő megjegyzésre, ezért csak fújok egy nagyot, és a szekrényemhez megyek. Talán a fiúkat kedveli, azért mondta, hogy nem fog odanézni. Vagy nem talál vonzónak. Felkapok magamra egy bugyit meg egy melltartót, aztán belebújok egy egyszerű fehér blúzba és egy khakiszínű sortba.

– Kész vagy már? – kérdezi türelmetlenül.

Na, most fogyott el a cérnám!

– Légy szíves, ne legyél ilyen tiszteletlen! Nem ártottam neked. *Mi a bajod?* – kiáltom, a kellenél kicsit hangosabban. A fiú meglepett arckifejezése elárulja, hogy a szavaimmal sikerült elérnem a kívánt hatást.



Egy pillanatig némán bámul rám. Én persze a bocsánatkérésére számítok, de... kitör belőle a nevetés. A nevetése mély hangú, és még kellemesnek is tartanám, ha a személye nem lenne ennyire kellemetlen. Mindkét orcáján gödröcskék jelennek meg, miközben tovább mulat, én pedig úgy érzem magam, mint egy komplett idióta, és fogalmam sincs, mit mondjak. Általában kerülöm a konfliktusokat, ezzel a fiúval meg pláne nem lenne jó összetűzésbe kerülnöm.

Kinyílik az ajtó, és Steph viharzik be rajta.

– Bocs a késésért. Szörnyen másnapos vagyok – jelenti be drámai arccal, és a pillantása ide-oda cikázik kettőnk között. – Ne haragudj, Tess, elfelejtettem szólni, hogy Hardin ma benéz. – A lány bocsánatkérően megvonja a vállát.

Szeretném azt hinni, hogy Stephfel békésen együtt tudunk lakni, és még egyfajta barátság is kialakulhat közöttünk, de az éjszakai kimaradásaival meg a furcsa baráti körével ez egyre kevésbé valószínű.

– A fiúd eléggé udvariatlan. – A szavak önkéntelenül szaladtak ki a számon, pedig nem akartam panaszkodni.

Steph a sráca néz, és most *mindketten* nevetésben törnek ki. *Miért nevet ma mindenki rajtam?* Kezd elegendő lenni belőle.

– Hardin Scott *nem* a fiúm! – tiltakozik Steph, és úgy kacag, hogy majdnem megfullad. Egy idő után megnyugszik, és szigorú pillantást vet Hardinra. – Mit mondtál neki? – förmed rá mérgesen, majd megint rám néz. – Hardinnak elég... érdekes társalgási stílusa van.

Hát ez csodás. Steph tulajdonképpen beismeri, hogy ez a Hardin egy goromba pokróc. Az angol fiú megvonja a vállát, és csatornát vált a távirányítóval.

– Ma este buli lesz, és neked is el kell jönnöd, Tessa – jelenti ki Steph. Most rajtam a sor, hogy derüljek egy kicsit.

– A bulizás nem a műfajom. És be kell szereznem néhány cuccot az íróasztalomra meg a falakra. – Hardinra nézek, aki természetesen úgy viselkedik, mintha egyikünk sem lenne a szobában.

– Jaj, ne már! Ez csak egy buli! Már egyetemista vagy, és egy buli nem árthat meg – erősködik a szobatársam. – És hogyan akarsz elmenni a boltba? Azt hittem, nincs kocsid.



– Felszálllok a buszra. Már csak azért sem mehetek el a buliba, mert nem ismerek senkit – közlöm Stephfel, mire Hardin megint felnevet. Tehát mégis figyel ránk, és nem szalasztja el az alkalmat, hogy gúnyolódjon rajtam. – Úgy tervezem, hogy olvasok egy kicsit, aztán skype-olok Noah-val.

– Nem mehetsz busszal szombaton! Ilyenkor iszonyú a tömeg. Hardin majd elvisz, és kitesz a boltnál, hazafelé menet. Oké, Hardin? És *engem* ismersz a bulin, úgyhogy gyere el. Légy szíves! – Steph könyörgő arccal összeszeszi a kezét.

Csak egy napja ismerem. Bízhatok benne? A fejemben felrémlenek az anyám egyetemi bulikkal kapcsolatos intelmei. Stephfel még nem sokat beszélgettem, de elég kedves lánynak tűnik. De elmenni vele egy buliba...

– Nem tudom... És köszönöm, nem kell Hardinnak elvinnie a boltba – közlöm határozottan.

Hardin mosolyogva felénk fordul Steph ágyán.

– Jaj, ne! Pedig már annyira vártam, hogy veled lehessenek egy kicsit – válaszolja, és a hangjából olyan tömény gúny árad, hogy legszívesebben hozzávágnék egy könyvet. – Ne strapáld magad, Steph. Te is tudod, hogy ez a lány nem fog eljönni abba a buliba – közli a szobatársammal nevetve, és az angol akcentusa még feltűnőbbé válik. A kíváncsi énem meg szeretné kérdezni tőle, hova valósi. A dacos énem viszont be akarja bizonyítani ennek az önelégült majomnak, hogy téved.

– Végül is... Rendben, elmegyek – jelentem ki a lehető legkedvesebb mosollyal az arcomon. – Egy buli tényleg nem árthat.

Hardin hitetlenkedve ingatja a fejét. Steph felsikkant örömeiben, és szorosán átölel.

– Ez az! Remekül fogjuk érezni magunkat! – kiáltja elragadtatott arccal, én pedig magamban imádkozom, hogy igaza legyen.

## Ötödik fejezet

Örülök, amikor Hardin végre távozik, és Stephfel beszélhetek a buliról. Ismernem kell a részleteket, hogy megnyugodjak, de ez lehetetlen, amíg ez a srác a közelünkben van.



– Hol lesz a buli? Gyalog oda tudunk menni? – kérdezem, és igyekszem nyugodtnak tűnni, miközben a polcra helyezem a könyveimet.

– Az egyik fiú diákszövetség rendezi, a saját épületében, ahol a tagok laknak. – Steph kitér a száját, miközben egy újabb réteg festéket visz fel a pilláira. – A campuson kívül van, úgyhogy nem gyalog megyünk, de Nate eljön értünk.

Hála az égnek, hogy nem Hardin. Bár biztosan ő is ott lesz. Nem tudnám elviselni, ha velem kéne kocsikáznom. Miért ilyen goromba? Örülnie kéne, hogy nem ítélem el, amiért elcsúfítja a testét mindenféle tetoválásokkal meg lyukakkal. Illetve egy kicsit elítélem, de nem dörgölöm az orra alá a véleményemet, és igyekszem udvariasan kezelni a köztünk lévő különbségeket. Az én családomban nem elfogadott a tetoválás meg a piercing. Mindig úgy neveltek, hogy fészülködjek meg, szedjem ki a szemöldököm, a ruhám legyen tiszta és vasalt. Nálunk ez a szokás.

– Hallottál? – kérdezi Steph, és megzavarja a gondolataimat.

– Elnézést... Mit mondtál? – Észre sem vettem, hogy a goromba fiúról agyalok.

– Azt, hogy kezdjünk el készülödni. Segíthetnél kiválasztani, mit vegyek fel – javasolja Steph. A szekrényéből kivesz egy ruhát, ami annyira illetlen, hogy titokban körülnézek, hátha felbukkan egy rejtett kamera, és kiderül, hogy az egész csak egy tréfa. A következő ruha láttán is összerезzenek, és Steph jót nevet az elszörnyedésem.

Végül egy olyan ruhát választ ki, ami nem is ruhának tűnik, hanem egy apró maradék anyagnak. Ráadásul olyan, mint a halászhaló, és átlátszik rajta a melltartója. Csak azért nem lehet látni az egész testét, mert a kritikus helyen van egy keskeny fekete csík. A ruha szinte alig takarja a combját, de Steph még feljebb húzza, hogy több látszódjon a lábából, fent pedig letolja, hogy mélyebb legyen a dekoltázsa. A cipősarka legalább tíz centiméter magas. Égővörös haját kusza kontyba fogja a feje búbján, de ügyel arra, hogy néhány kóbor tincs a vállára omoljon. A szemét kék és fekete ceruzával húzta ki, és ha lehet, most még több szemfesték van rajta, mint amikor először megláttam.

– Fáj a tetoválás? – érdeklődöm, miközben belebújok a kedvenc vörösésbarna szövetruhámba.



– Az első egy kicsit, de nem annyira, mint gondolnád. Mintha egy méh csipkedné a bőrödet – mondja legyintve.

– Ez borzalmasan hangzik! – kiáltok fel önkéntelenül, és megint sikerül megnevettetnem a szobatársamat. Megfordul a fejemben, hogy valószínűleg ő is ugyanolyan furcsának tart engem, mint én őt. Kicsit megvigasztal a tudat, hogy mindketten szokatlanok vagyunk egymásnak.

Steph most a ruhámra mered.

– Ugye nem ezt akarod felvenni?

Végighúzom a kezem az anyagon. Ez a legszebb ruhám, és a kedven-cem, bár nincs olyan sok holmim, mint neki.

– Mi a baj vele? – kérdezem, és igyekszem leplezni a sértődöttségemet. A szövet lágy, mégis tartós. Nem véletlen, hogy ugyanebből az anyagból készítik az elegáns öltönyöket és kosztümöket. A ruhám magasan záródó nyakán van egy kis gallér, és a háromnegyedes ujj a könyököm alatt végződik.

– Semmi baj, csak... Nem hosszú egy kicsit? – kérdez vissza Steph.

– Alig takarja a térdemet. – Nem tudom, észrevette-e, hogy meg vagyok sértve, de nem akarom elárulni neki.

– Csinos darab, de szerintem túl hivatalos egy ilyen bulihoz. Ne adjak neked kölcsön valamit? – javasolja őszinte segítőkészséggel. Elszörnyedek a gondolatától, hogy beleprésem magam az egyik tenyérnyi ruhájába.

– Kösz, Steph, de jó lesz ez is – háritom el az ajánlatát, és bedugom a hajsütővasamat a konnektorba.

## Hatodik fejezet

Miután úgy vélem, hogy a hajam tökéletes loknikban omlik a hátamra, kétoldalt hajcsatot tűzök bele, hogy ne lógjon az arcomba.

– Nem próbálsz ki valamelyik szemfestékeket? – érdeklődik Steph, mire megint belenézek a tükörbe.

A szemem túl nagynak tűnik az arcomhoz képest, ezért mindig visszafogottan sminkelem magam. Általában csak szempillaspirált és egy kis ajakírt használok.

– Talán egy szemceruzát? – kérdezem bizonytalanul.



Steph mosolyogva odanyújt nekem három szemceruzát. Egy bordót, egy feketét és egy barnát. Egy darabig a kezemben forgatom mindhármát, és nem tudom eldönteni, hogy a barnát vagy a feketét válasszam.

– A bordó remekül állna a szemedhez – állapítja meg, de én csak elmosolyodom, és megrázom a fejem. – Nagyon különleges szemed van – folytatja. – Nincs kedved cserélni? – teszi hozzá viccesen.

De hiszen Stephnek gyönyörű zöld szeme van. Miért akarna cserélni velem, akár tréfából is? Mindenesetre a fekete ceruzát választom, és a lehető legvékonyabb vonalat húzom vele a szemem köré. Steph büszke mosollyal figyeli a ténykedésemet.

Ekkor megszólal a telefonja, és felkapja a táskáját.

– Itt van Nate – jelenti be. Én is fogom a táskámat, még egyszer lesimítom a ruhámat, és belebújok a lapos sarkú fehér cipőmbé. Steph roszszálló pillantással méregeti a lábbelimet, de nem szól egy szót sem.

Nate az épület előtt vár, a kocsija minden ablaka le van tekerve, és harsány rockzene árad ki rajtuk. Körülnézek, és észreveszem, hogy mindenki minket bámul. Lehajtott fejjel közeledem az autó felé, és ekkor megpillantom Hardint, aki most bukkan fel az utasülésen. Biztosan keresgél valakit. Te jó ég...

– Hölgyeim... – üdvözl minket Nate.

Hardin csak egy dühös pillantást vet rám, amikor beülök Steph mellé a hátsó ülésre.

– Ugye tudod, hogy buliba megyünk, és nem templomba, Theresa? – mondja, és a visszapillantó tükörben meglátom a gunyoros mosolyát.

– Kérlek, ne hívj Theresának. Jobban szeretem a Tessát – figyelmeztetem. Honnan tudja egyáltalán a nevemet? A Theresa az apámra emlékeztet, és nem örülök neki, ha így szólítanak.

– Rendben, Theresa.

Hátradőlök az ülésen, és megcsóválom a fejem. Úgy döntök, hogy nem bocsátkozom vitába vele, mert időpocsékolás lenne.

Útközben kinézek az ablakon, és megpróbálom kizárni a fejemből a hangos zenét. Nate leparkol egy forgalmas út szélén, amelyet egyforma, magas épületek szegélyeznek. Az egyikre nagy fekete betűkkel rá van írva a diákszövetség neve, de nem tudom elolvasni, mert a falakat teljesen be-



futja a repkény. A fehér kőépületet vécépapírral tekerték be, és a bentről áradó zaj is illik fiúk lakta diáktanyához.

– Milyen nagy... Hány ember lesz itt? – Nagyot nyelek, amikor meglátom, hogy a kert tele van emberekkel. Mindenki vörös poharat tart a kezében, és néhányan a fűvön táncolnak. Érzem, hogy ez nem az én műfajom.

– Telt ház lesz, úgyhogy csipkedd magad – válaszolja Hardin, majd kiszáll a kocsiból, és becsapja maga után az ajtót. A hátsó ülésről látom, hogy többen lepacsiznak Nate-tel, vagy egy kézfeltartással üdvözlik, de Hardinról tudomást sem vesznek. Leginkább az lep meg, hogy egyikük sincs úgy széttetoválvá, mint Nate, Steph és Hardin. Talán mégis sikerül barátokat szereznem ma este.

– Jössz? – mosolyog rám Steph, és ő is kiugrik a kocsiból.

Bólintok, leginkább azért, hogy bátorítsam magam, aztán kimászok az ajtón, és ügyelek arra, hogy utána gondosan lesimítsam a ruhámat.

## Hetedik fejezet

Hardin már el is tűnt a házban, aminek kifejezetten örülök, és remélem, nem is látom már aznap este. Annyi ember nyüzsög ezen a helyen, hogy nem sok esély van rá. Követem Stephet és Nate-et a zsúfolt nappali helyiségbe, közben valaki a kezembe nyom egy piros poharat. Megfordulok, és udvariasan vissza akarom utasítani, de már késő, és nem is látom, kitől kaptam. A poharat leteszem egy pultra, és követem őket a ház belsejébe. Megállunk, amikor egy csoporthoz érünk, akik egy heverőn, meg a két karfáján üldögélnek. A külsejük alapján úgy vélem, Steph barátaihoz van szerencsém. Mindegyik tetoválvá van, akárcsak ő. Sajnos Hardint is meglátom a heverő jobb oldali karfáján, de nem nézek rá, miközben Steph bemutat a társaságnak.

– Ő Tessa, a szobatársam. Tegnap érkezett, és úgy gondoltam, megmutatom neki, milyen remek egy hétvége a washingtoni egyetemen – magyarázza.

Egyenként biccentenek, és rám mosolyognak. Mindegyikük nagyon barátságosnak tűnik, kivéve persze Hardint. Egy kreolbőrű, feltűnően jóképű fiú kezét fog velem. A tenyere kicsit hideg a kezében tartott italtól,





de a mosolya annál melegebb és szívélyesebb. Amikor az arcára esik a fény, mintha valami fémeset látnék megvillanni a nyelvében, de nem vagyok biztos benne, mert a következő pillanatban becsukja a száját.

– A nevem Zed. Milyen szakos vagy? – kérdezi. Észreveszem, hogy végignézi a vastag ruhámon, és halványan elmosolyodik, de nem tesz semmilyen kellemetlen megjegyzést.

– Angol szakos vagyok – jelentem be büszkén, és elmosolyodok. Hardin felhorkant, de nem törődöm vele.

– Az nem semmi – ingatja a fejét Zed. – Én a virágokat tanulmányozom. – Zed elneveti magát, és én udvariasan vele nevetek.

*Virágok? Mi az ördögöt jelent ez?*

– Kérsz egy italt? – kérdezi, mielőtt tovább érdeklődhetnék a virágok után.

– Kösz, nem. Nem szoktam inni – közlöm vele, mire megpróbálja elrejtetni a mosolyát.

– Steph elhozta Prüdéria hercegnőt a buliba – jegyzi meg halkán egy rózsaszín hajú, alacsony lány.

Úgy teszek, mintha nem hallottam volna, mert el akarok kerülni mindenfajta összetűzést. Prüdéria hercegnő? Egyáltalán nem vagyok prúd, de keményen dolgoztam és tanultam azért, hogy idekerüljek. És mivel az apám elhagyott minket, az anyám egész életében azon munkálkodott, hogy nekem jó jövőm legyen.

– Kicsit kimegyek levegőzni – közlöm a társasággal, és megfordulok, hogy távozzak. Mindenáron el kell kerülnöm a jeleneteket. Semmi értelme ellenségeket szerezni, amikor még barátaim sincsenek.

– Akarod, hogy veled menjek? – kiált utánam Steph.

Megrázom a fejem, és elindulok az ajtó felé. Tudtam, hogy nem kellett volna eljőnnöm. Most pizsamában heverhetnék az ágyon, egy könyvvel a kezemben. Vagy skype-olhatnék Noah-val, aki máris nagyon hiányzik. Még az alvás is jobb lenne, mint ezen a borzalmas bulin ücsörögni, összezárva egy csomó részeg idegennel. Elhatározom, hogy írok Noah-nak. A kert végébe sétálok, mivel az egy kicsit békésebb helynek tűnik.

*Hiányzol. Eddig nem nagyon élvezem az egyetemem.* Elküldöm az üzenetet, és leülök a kőfalra, a válaszra várva. Arra jön egy csapat részeg lány. Kuncognak, és majdnem megbotlanak a saját lábukban.



Noah gyorsan válaszol. *Miért nem? Nekem is hiányzol, Tessa. Bárcsak ott lehetnél veled.* A szavai mosolyt csálnak az arcomra.

– A fenébe! Bocsi! – mondja egy férfihang, és a következő pillanatban hideg folyadékot érzek a mellemen. A pasi megbotlik, és az alacsony falnak támaszkodik. – Az én hibám, ne haragudj – motyogja, és leül.

Ez a buli egyre rosszabb. Először prűdnek nevezett az a lány, most meg a ruhámra öntöttek valami alkoholt, ami szörnyen bűzlik. Felsőhajtok, és a telefonnal a kezemben visszamegyek a házba, hogy egy mosdót keressek. Átvereksem magam a zsúfolt előtéren, és megpróbálom kinyitni az utamba eső ajtókat, de mindegyik zárva van. Nem is akarok belegondolni, mit művelhetnek azokban a helyiségekben.

Felmegyek az emeletre, és folytatom a mosdó utáni kutatást. Végre az egyik ajtó kinyílik. Sajnos nem egy mosdóba nyitottam be, hanem egy hálószobába, és pechemre éppen Hardint pillantom meg az ágyon. Hanyatt fekszik, a rózsaszín hajú lány lovagló ülésben fölé hajol, és mohón eszi a száját.

## Nyolcadik fejezet

A lány rám néz, én pedig menekülni szeretnék, de a földbe gyökerezik a lábam.

– Segíthetek? – kérdezi gúnyosan.

Hardin felül, de a lány még mindig rajta terpeszkedik. Hardin arca teljesen szenvtelen, és egyáltalán nem látszik rajta, hogy zavarban lenne. Biztosan mindig ezt csinálja. Hozzá van szokva, hogy vadidegen nőekkel szexel az ilyen diákszövetségi bulibarangokban.

– Én csak... Elnézést... Egy mosdót keresek, mert valaki leöntött – magyarázkodom. Ez olyan kínos! A lány Hardin nyakára szorítja az ajkát, én meg gyorsan elfordítom a fejem. Illenek egymáshoz. Mindketten tele vannak tetkóval, és egyformán bunkók.

– Rendben. Akkor menj, és keress egy mosdót. – A lány gúnyosan elhúzza a száját, én pedig bólintok, majd sietve távozom. Miután becsukom az ajtót, kimerülten nekitámaszkodok. Eddig nem nagyon élvezem az egytetemet. El sem tudom képzelni, hogyan tarthat valaki jó szórakozásnak egy ilyen bulit. Feladom. Nem keresem tovább a mosdót, inkább a kony-



ha felé veszem az irányt, hogy ott hozzam rendbe magam. Semmi kedvem benyitni egy újabb helyiségbe, ahol két hormonálisan túlfűtött egyetemista hempereg az ágyon. Inkább kihagyom ezt az élményt.

A konyhát könnyű megtalálni, mert ott vannak a jeges vödörök az alkohol-utánpótlással, a pultokon pedig pizzás dobozok sorakoznak. Meg kell kerülnöm egy barna hajú lányt, aki éppen a mosogatóba hány. Átnyúlok a válla fölött, magamhoz veszek egy papírtörölt, és megnedvesítem. Amikor végighúzom a ruhámon, fehér szöszök lepik be a foltot, és még szörnyűbb lesz a látvány. Dühösen felsóhajtok, és a pultnak támaszkodom.

– Jól érezd magad? – kérdezi Nate, aki észrevétlenül felbukkant mellettem. Örülök, hogy egy ismerős arcot látok. A fiú kedvesen mosolyog, és az italába kortyol.

– Nem egészen... Általában meddig tartanak ezek a bulik?

– Egész éjjel... és másnap délelőtt. – Nate felnevet, de nekem tátva marad a szám a döbbenettől. Steph vajon mikor akar hazamenni? Remélhetőleg hamarosan.

– Várj csak! – Kétségbeesett arccal nézek a fiúra. – Ki fog visszavinni minket a kollégiumba? – kérdezem, mert látom rajta, hogy gyanúsán vörös a szeme.

– Nem tudom... Elviheted a kocsimat, ha akarod – javasolja előzékenyen.

– Nagyon kedves tőled, de nem vezethetem az autódat. Ha balesetet okozok, vagy megállítanak, és ittas kiskorút találnak a kocsiiban, bajba kerülhetek. – Elképzetem az anyám arcát, miközben kifizeti értem az óvadékot.

– Ne aggódj, nem hosszú az út... Nyugodtan elviheted a kocsit. Nem is ittál. Különben itt kell maradnod, vagy megkérhetek valakit, hátha...

– Nem, ne fáradj. Majd megoldom. – Többet nem tudok mondani, mert feltekerték a hangerőt, és a helyiséget megtöltötte a basszusgitar meg az ének zaja. Bár ez utóbbi inkább állati üvöltésre hasonlított.

Az este folyamán egyre erősödik a meggyőződésem, hogy nagy hiba volt eljönni erre a bulira.